

finde, men paa den anden Side næppe kunde siges bevislig at have forladt Landet eller paa anden Maade unddraget sig sin Forpligtelse paa en saadan Maade, at han heller ikke var forpligtet. Men Følgen deraf var, at de Udgifter, som Kommunen — jeg taler om Kjøbenhavns Kommune — fik paa Grund af denne Paragraf i Loven af 1892, efterhaanden svulmede ganske urimelig op. De vare anslaaede til og androg ogsaa i det første Aar et Beløb af 20 à 23,000 Kr., men gik jævnt men meget hastig opad og naaede i 1894 op mod 50,000 Kr. Man gjorde saa noget, som maaske er i tvivlsom Overensstemmelse med Loven, men som ganske sikkert nok kan forenes med dens Bogstav. Der opstod saa en vis Tilbøjelighed hos vor Magistrat til at skønne, at Barnefaderen var i Udlandet eller var død, og Følgen deraf blev, at det da i et overraskende Antal Tilfælde lykkedes Barnemoderen at finde Faderen. Jeg kan nævne et særlig ekstremit Tilfælde. Moderen kommer op til Magistraten og siger, at hun gerne vil have Bidrag udbetalt, for Faderen er forsvunden. „Ved De da slet ikke, hvor han er henne?“ spørger man. „Nej“, siger hun, „det aner jeg ikke.“ „Saa er han vel rejst til Udlandet?“ spørges der videre. „Nej“, svarer hun, „det tror jeg ikke.“ „Ja“, siger man, „saa skønner Magistraten, at han maa være rejst til Udlandet, og saa kan De ikke faa noget.“ „Hvad, kan jeg saa ikke faa noget af det Skarn? Han staar jo nede i Porten, saa skal jeg nok faa fat paa ham.“ Det var et Tilfælde, hvor vedkommende var meget naiv, og saa naiv er man gennemgaaende ikke i København. Men der viser sig et overmaade stort Antal Tilfælde, i hvilke Situationen faktisk er den, at Barnemoderen lever sammen med Barnefaderen, og at hun altsaa benytter Bestemmelsen paa den Maade, at hun søger at faa Dækning til den fælles Families Underhold, om jeg saa maa sige, eller et Supplement dertil, ved Benyttelsen af den Bestemmelse, at Fattigvæsenet skal udbetale Beløbet, hvorpaa hun gaar hjem og deler Rovet med Barnefaderen, saa at de to Parter føre en ret behagelig Tilværelse paa Fattigvæsenets Bekostning, uden at det er muligt at komme

dem til Livs. Som sagt, man er nu gaaet over til en strengere Praksis, men herfor vil der blive slaaet en Bom ved dette Lovforslag. Jeg gentager det, at naar man tager det principielt, maa man enten vende tilbage til Loven af 1888 og sige: Vi ville være humane for enhver Pris, lad det saa koste Kommunen, hvad det skal være, eller ogsaa gaa over til en anden Opfattelse, nemlig enten opgive Bestemmelsen om Forskud eller paalægge Barnemoderen Bevisbyrden.

Der var forskellige andre Bestemmelser at se hen til, men det er mere Detailbestemmelser, og jeg tror, det vil være rigtigst at gemme dem til en eventuel Udvælgelsesbehandling. Jeg vil derimod gerne gøre den almindelige Bemærkning, at jeg tror, Forslagsstillerne have Ret i, at der vil kunne komme det Tidspunkt, da det var ønskeligt at samle de Love, der behandle Bestemmelserne om uægte Børns Forhold, deres Arveretigheder og andre Forhold. Jeg tror, at man derved ogsaa vilde komme til det Resultat, at det ingenlunde blot er de uægte Børn, hvis Retsstilling der kunde være Grund til at overveje i denne Sammenhæng, men ogsaa visse Arter af ægte Børn. Jeg tror, at undertiden er Stillingen den, at de ægte Børn, hvis Fader har forladt Moderen, eller hvor Forældrene ere separerede eller fraskilte, hyppig staa i en ringere Retsstilling end de uægte Børn, og at der vistnok ved denne Lejlighed kunde være god Grund til at tage denne Sag op til Behandling. Jeg er tilbøjelig til at mene, at saa slemt, som det er omtalt, er Loven af 1892 ikke, skønt det er en meget vanskelig Lov at behandle. Den ærede sidste Taler (N. Christensen) nævnte de 21 Afgørelser, som kunde blive en Følge af dette Lovforslag, men jeg tror, han glemte at omtale, at efter den nugældende Lov bliver der som mindste Maal en Snes Ekspeditioner at foretage. Justitsraad Ræder har opgjort det til 16 som mindste Maal, men saa skulle alle Parter være meget skikkelige. Det vil uden Vanskelighed løbe op til 21 à 22, og med lidt Held kan det blive til adskilligt flere. Den nugældende Lov er besværlig, men nu have vi slidt os ind i den, og vi Kommunemennesker ere lidt